

Recunosc ca in ultimii ani am devenit dependent de FB... de fapt, de un canal de socializare pe care l-am descoperit in urma cu 4 ani, cand, prin tot felul de conjuncturi, mi s-a parut a fi genial. Probabil ca asa si este, nu stiu... Ideea ca, odata ce am ajuns addicted to, visam, traiam prin el, comunicam prin el, credeam ca respir prin el... si, incetul cu incetul, am devenit prietenul lui, sustinatorul lui, subjugatul lui... ca ma amageam sa-mi promovez evenimentele, ca aflam astfel muzici din al meu univers, ca aflam tot felul de stiri... partial adevarat... si de mare ajutor! Am devenit din ce in ce mai update-at, stiam de orice cutremur sau revolta din toata lumea, de orice aparitie de album sau de trupa, de ce s-a mancat dimineata sau la pranz de la oricare "prieten" din lista volubila pe care o aveam... si uite asa, la job, acasa, la volan, la intalniri, la discutii de orice fel, imi rulam degetul pe tastele telefonului, pentru a-mi satisface curiozitatea... evident ca de aici mi-am facut tot felul de relationari, de posibile flirturi (incredibil cat de facile si de accesibile), de orice chestie interesanta pentru a fi interesant/interesat. Probabil ca e bine, ca asta e prezentul, sau poate viitorul... doar ca, fara remuscari sau regrete, am ajuns sa-mi dau seama ca, pe masura ce-mi indopam intelectul cu tot felul de stiri, deveneam din ce in ce mai gol interior... pe masura ce stiam cat mai multe, imi dadeam seama ca nu ele reprezinta viata mea, ci virtualul meu... Si ajunseseam sa am 7 profile, fiecare cu destinatie proprie... wtf!

Sa stau cca 15 ore din 24 pe net (stiu, voi stati mult mai putin, nu ati ajuns atat de patologic ca mine, eu am sarit calul, heh), sa citesc orice frustrare sau detaliu din lista de prieteni, care imi putea starni curiozitate... dar, pe de alta parte, imi pierdeam, de fapt, timpul meu, cu mine, sau cu oamenii dragi mie... ajunseseam sa cred ca viata fara FB e boring... Si da, asa e... dar mai boring imi pare a fi sa ma uit in oglinda si sa ma vad cu telefonul in mana, conectat nonstop, urmarind orice apare, doar de dragul de a urmari, de a-mi umple timpul... Si culmea, am o viata frumoasa, plina de trai si respiratii intense... Tumultoasa, plina de faze frumoase, de traiuri unice, de iubire impartasita si de prieteni adevarati. Dar asa e omul, cand are ceva si ii este bine, devine nemultumit si incearca cat mai multe... e intr-o continua cautare, alergare... probabil doreste sa se reinventeze (asa ii place sa creada)... virtual sau nu.

Asa a fost si cu tigara, acum mai bine de 15 ani cand, dupa mai multe reflectii interioare nu intelegeam de ce fumez... plecasem de la ideea de a savura o tigara dupa masa, sau la un spritz... si ajunseseam sa fumez de foame, de plictiseala, de stres, de nerabdare, de faptul ca mai avem tigari in buzunar... sau ca imi ofereau unii sau altii... ajunseseam sa fiu incantat de idee si nu de fapt... drept dovada, dupa 2-3 fumuri, imi venea sa arunc acea tigara. Asa ca, dupa mai multe tentative, am decis sa ma las complet de fumat... este adevarat ca, in ultimii ani, mai

pufai cate o mahoarca cubaneza saptamanal, de dragul ideii de contemplare, dar nu sunt dependent de ea si nici nu trag in piept... dar mi-a luat zeci de ani sa fac aceasta schimbare... si chiar mi-e bine asa.

S-ar putea sa se intample la fel si cu retelele de socializare. Am avut Hi 5, myspace, twitter, facebook, google+..., linkedin... toate sunt foarte antrenante, atragatoare, bine de a fi prezent... doar ca, dupa atatia ani, imi dau seama ca nu e ceea ce vreau... Sa-mi postez orice fotografie, sa-mi spun ale mele frustrari sau nelamuriri, sa-mi postez pe wall tot felul de piese... hmmm, o fi corect, doar ca pentru asta am avut o cale mult mai simpla si mai selectiva, prin site-ul meu personal... Iar sa citesc ca nu stiu care persoana nu a dormit din cauza unui cosmar, pe care vrea sa-l impartaseasca public, hmmm... daca mi-e o persoana draga si vrea sa-mi comunice asta, ma suna sau vorbim privat...

Nu sunt ipocrit si nici nu reneg ceea ce am facut, pentru ca a fost o perioada frumoasa... doar ca, dupa atitia ani de activitate intensa, simt ca nimic nu ma mai reprezinta. Fiecare moment din viata este insotit de propria traire, de bucuria traiirii... doar ca am devenit mult prea altfel de cum sunt eu... Desi, tot timpul in multime, eu imi cautam singurarea, in fata tuturor, intr-un mod pe cat de versatil, pe atat de "inteligent" si jucaus.

Pur si simplu m-am plictisit... Cred ca am si alte lucruri de facut decat a fi pe net... De fapt, realizez ca in ultimii ani am citit din ce in ce mai putin, am uitat ce inseamna o emotie de a primi un email (care inseamna delay in comunicare fata de messenger sau chestiile online spontane), am ignorant faptul ca as mai putea scrie de mana (habar n-am daca mai stiu sa scriu) o scrisoare... un cuvânt, o propozitie... o fraza... am ajuns sa vorbesc prescurtat, sa raspund monosilabic, sa folosesc emoticoane la tot pasul, sa mi se pare cool sa fiu cool... Cred ca sunt totusi old fashion, cred ca accept prezentul dar nu prin ignorarea trecutului...

Peste 2 zile e ziua mea... anul trecut, daca imi amintesc bine, am avut peste 400 de mesaje de urari venite cu sinceritate sau din complezenta... am raspuns la toate... anul asta mi-am desfiintat contul... cine vrea intr-adevar sa-mi ureze ceva frumos, ma poate suna... mi se pare personal si sincer... desi, in ultimii ani, sms-ul tine loc de aparent respect. Probabil ca peste 2 zile voi primi doar cateva telefoane, insa cele care vor veni sunt de la persoane care conteaza. Sau nu, oi vedea.

S-ar putea ca FB-ul sa devina ceea ce s-a intamplat cu fumatul... sau cu multe alte pasarele din creierul meu: a nu mai bea bere, a nu mai manca carne, a de eject discutiilor banale... sau nu. Stiu insa ca asta simt acum... M-am prea pierdut in ultimii ani in tot felul de faze vizuale, de comunicare de orice fel, de a face orice doar sa spun ca fac ceva (deja am avut fapturi din belsug)... sau, cum imi spunea un suflet drag, prea i-am lasat pe unii sa se urce in capul meu! Probabil ca nu stiu sa spun direct nu, ca incerc tot timpul sa fie bine, sa nu supar sau sa nu dezamagesc... desi sunt o persoana supercapricioasa, mofturoasa, usor de convins insa greu de mentinut sau "avut"...

Timpul imi va arata daca ma insel sau nu, habar nu am cum si in ce mod voi pasi. Stiu insa ca a fi vizual, popular sau sociabil in orice moment nu a fost niciodata felul meu de a fi sincer cu mine... Probabil ca job-ul si-a intins tentaculele si in ceea ce inseamna muzica... si nu ma simt in largul meu. A fi sincer si atent in detalii personale inseamna a nu comunica decat prin editorialele sau articolele scrise de cca 20 ani in Kogaionon... si asa mi-ar placea sa cred ca ar putea sa continue... Aici stiu ca cei din baza de date ma citesc (daca au chef), imi raspund privat daca simt nevoia... si asta e tot... prea am devenit "bazar"...

S-ar putea sa ma intorc in povestiri despre trupe, despre albume noi, despre ale mele obsesii... vreau sa fac si alte chestii in afara de ceea ce am facut pana acum... sau sa ma intorc la unele mai vechi, care imi dau sens si nu doar contur.

Cum va fi sa fie, asa va fi... Eu va multumesc tuturor si, tinand cont ca mai am putin pana cand pun punct si capitolului 42 ani, va doresc ce e mai frumos si mai pasnic!

Cu siguranta ca ne vor reauzi, reciti sau revedea...

Cu prietenie,

Viata de langa Facebook...

Scris de Doru Atomei

Luni, 09 Decembrie 2013 13:02 -

Doru

SURSA:

[Kogaionon Magazine](#)